

Am 5 ani.

Mă cațăr pe barele de fier din fața casei și aud: Stai cuminte, ești mai rea decât un băiat.

8 ani. Mama îmi spune să ud florile. Nu îmi plac florile. Le las să moară intenționat.

12 ani. Fetele din clasă o bârfesc pe colega noastră zicând că nu mai e virgină.

14 ani.

Verișoara mea minoră rămâne însărcinată, se căsătorește. Între ei e o diferență de 10 ani.

16 ani. Merg la Teatru Spălătorie la o discuție despre feminism. Îmi place. Vreau să fiu și eu feministă.

17 ani. Sunt pentru prima dată cu un băiat. Eu și prietenele mele ne împărtășim problemele din relații. Cred că ele trec printr-o experiență abuzivă.

Nu cred că e și cazul meu.

După 2 luni de relație nu mai pot ieși cu fetele. El zice: „Ești mereu tristă după ce te vezi cu ele și vrei să ne despărțim.”

18 ani. Vin seara târziu acasă. Mama îmi spune că sunt o curvă. Mă lovește. Tata plânge.

Mă las de job și voluntariat.

19 ani.

Sunt în ultimul an de studii la colegiul de arte. Aproape în fiecare zi, pe drum spre cursuri el mă sună deprimat și-mi spune: „Mă simt rău. Vreau să stai cu mine.”

Sunt la limita de a fi exmatriculată.

Îl conving să meargă la psihiatru, dar ajung eu să fiu cea internată.

Sunt sedată continuu.

E liniște,

îmi e bine aici.

Vorbesc cu el la telefon și ne certăm. Arunc telefonul în perete.

Am două blistere de pastile.

Le iau pe toate.

Câteva luni mai târziu reușesc să termin studiile.

Vreau să merg la facultate. Visez la România sau Slovenia.

Mama: Dacă te iubește, de ce nu te cere? Se folosește de tine și îți place asta. O să mă faci de rușine.

Sunt cu el în stația de autobuz.

El: Ce-ar fi dacă ne-am căsători?

Eu: Nu vreau.

El: Ce proastă ești.

O lună mai târziu mă întreb ce-ar fi dacă ne-am căsători.

Ne-am căsătorit.

20 de ani. Locuim cu părinții mei. El nu mă lasă să ies din casă. Nu m-am înscris la facultate. Nu mă lasă să merg la muncă. Nu muncește nici el. Gătesc, spăl, îl rog să mă ajute.

Îl rog frumos.

Insist.

Strig.

Mă lovește.

21 de ani. Vreau să învăț.

El zice că vrea să învețe cu mine.

Ne înscriem la facultate, condiția lui este să fim în aceeași grupă.

E pandemie.

Stăm la lași într-o garsonieră.

Eu fac temele la facultate pentru amândoi. El se joacă la calculator.

Mă ridic de la masa de lucru după 12 ore de muncă remote și cursuri online.

Îi scot ușor căștile și îi spun că îmi e foame.

Supărat că i-am întrerupt jocul îmi reproșează: De parcă eu am mâncat ceva azi.

Mă încuie în apartament când merge la cumpărături.

Ne certăm de mai multe ori pe zi.

Distruge lucruri prin casă.

Am vânătăi pe gât și pe mâini.

Vreau să sun la poliție.

Mă amenință că se sinucide.

Vrea să facem un copil.

Îmi promite că o să meargă la muncă, că o să fie mai bine.

E vacanța de Paști. Stau la masă cu ai mei, dar sunt absentă.

Înainte să plec înapoi la Iași, mama mă ia în brațe plângând și îmi spune să am grijă de mine.

Din nou ne certăm.

Din nou plâng.

Patru zile mai târziu îmi iau laptopul și un schimb de haine.

Nu mă mai întorc niciodată.

...

Mi-aș fi dorit să știu că vindecarea doare mai mult decât pumnii și înjurăturile. Că vina, ura de sine și regretele vin în valuri tot mai mari. Că anii pierduți sunt și cei în care înveți să trăiești de la zero. Ani în care te aduni bucățică cu bucățică precum cioburile dintr-o fereastră spartă.